

opusdei.org

Sobota po Popolcovej strede

Rozjímanie na sobotu po Popolcovej strede. Navrhované témy sú: almužna, ktorá pochádza z čistého srdca; svätý Matúš sa vzdal všetkého a odovzdal svoj život; milovať Boha a blížneho.

17.02.2024

DNI po Popolcovej strede nám pripomínajú prvoradú hodnotu modlitby a spolu s ňou pôstu a almužny ako praktík, ktoré prejavujú našu túžbu po obrátení k Bohu.

Prorok Izaiáš ohlasuje, že len poctivé vnútorné rozpoloženie, ktoré je zdrojom každej obety, prináša skutočnú zmenu, viditeľnú prostredníctvom skutkov milosrdenstva v prospech druhých: „Keď odstrániš sprostred seba jarmo, kývanie prstami a reči zločinné a ponúkneš hladnému svoj súcit, ubitú dušu nasýtiš: vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnosť bude ako poludnie“ (Iz 58, 9-10).

Preto môžeme prosieť Boha o vnútornú čistotu, ktorá nám umožní ponúknuť druhým pomoc, ktorú potrebujú, a nie pomoc, ktorú chceme poskytnúť my: „Nauč ma, Pane, svojej ceste, aby som nasledoval tvoju pravdu“ (Ž 85). Pri jednej príležitosti svätý Josemaría lamentoval: „Je smutné zisťovať, ako niektorí chápu milodar: niekoľko päťákov a staré šatstvo. Zdá sa, že nečítali Evanjelium“^[1]. Pravá almužna vychádza z vnútorného

sebadarovania, zo skutku lásky k druhému. Všetci potrebujú našu almužnu: v našej rodine, ľudia, s ktorými pracujeme, tí, ktorí dostávajú službu vďaka nášmu povolaniu, a tak ďalej.

„Nie je celé evanjelium zhrnuté v jedinom prikázaní lásky? Preto sa pôstna prax almužny stáva prostriedkom na prehĺbenie nášho kresťanského povolania. Kresťan, keď sa dobrovoľne obetuje, svedčí o tom, že zákony existencie nediktuje materiálne bohatstvo, ale láska. Preto to, čo dáva hodnotu almužne, je láska, ktorá inšpiruje rôzne formy dávania“^[2].

KEĎ ČÍTAME v evanjeliu príbeh o povolaní svätého Matúša, spomíname si na niečo, čo upútalo pozornosť farizejov a zákonníkov.

Práca budúceho apoštola znamenala uprednostnenie malej osobnej moci, ktorú mu udelil Rím, pred tradíciami jeho ľudu; mohlo to znamenať istú náklonnosť k materiálnym dobrám pred Božím zákonom. Matúš však v Ježišovi videl niečo iné, niečo, čo ho viedlo k tomu, aby všetko opustil a vydal sa po jeho stopách. Preto sa vzdal životného štýlu, ktorý si zvolil, istoty a blahobytu, ktoré mu poskytovalo jeho postavenie, svojho osobného plánu na ďalší rozvoj, atď. A toto rozhodnutie ho urobilo takým šťastným, že „usporiadal hostinu na jeho počesť“ (Lk 5, 29).

Zdá sa, že Ježiš nehľadal apoštolov medzi učiteľmi Zákona, ba ani medzi najdôslednejšími veriacimi; naopak, pristupuje k stolu toho, kto je vtedajšou židovskou spoločnosťou považovaný za hriešnika. Tu sa opäť prejavuje tajomstvo Božieho milosrdenstva. „Evanjelium nám predkladá skutočný paradox: ten, kto

je zdanlivo najvzdialenejší od svätosti, sa dokonca môže stať vzorom prijatia Božieho milosrdenstva, čo mu umožňuje ukázať jeho obdivuhodné účinky na svoju existenciu“^[3].

Podobne ako Matúš, aj my sme povolání „žiť v milosrdenstve, aby sme boli nástrojmi milosrdenstva (...). Keď cítime, že potrebujeme odpustenie a útechu, učíme sa byť milosrdní k druhým“^[4]. Mnohí z Matúšovho okolia prísne zachovávali zákon, ale necítli sa v núdzi voči Bohu, čo zatvrdilo ich srdcia a tak znemožnilo odovzdať sa v pravej almužne. Budúci apoštol, naopak, zanechal všetok svoj majetok, aby nasledoval Ježiša, a celý svoj život odovzdal ako almužnu pre ľudí okolo seba.

TEXT, v ktorom svätý Matúš opisuje svoje vlastné povolanie, vkladá Ježišovi do úst slová, ktoré sa týkajú farizejov: „Chodte a naučte sa, čo to znamená: *Milosrdenstvo chcem, a nie obetu*“ (Mt 9, 13; porov. Oz 6, 6). Hoci tento odkaz na proroka Ozeáša mohol mnohým zostať nepovšimnutý, spravodlivosť Kristovho konania sa nedala prehliadnúť: chodil a konal dobro, staral sa o potreby druhých, uzdravoval chorých a podobne. Ježišova starostlivosť o ľudí okolo neho je „syntézou celého kresťanského posolstva: pravé náboženstvo spočíva v láske k Bohu a blížnemu. To je to, čo dáva hodnotu bohoslužbe a praktizovaniu prikázaní“^[5].

Jedným zo spôsobov dávania almužny počas tohto pôstu môže byť prehodnotenie lásky, s ktorou konáme svoje skutky. Cieľom prikázaní izraelského ľudu bolo najst

Božiu lásku v mnohých detailoch
dňa, ale tento dobrý úmysel sa často
zmenil na vykonávanie skutkov,
ktoré nedosahovali svoj skutočný
význam. Tento pôstny čas môže byť
príležitosťou na zvýšenie našej túžby
postaviť Krista do centra nášho
života. Svätý Josemaría v tomto
zmysle zdôraznil: „Rozhodnime sa
teda skutočne ju nasledovať, aby si
Pán mohol nami poslúžiť a aby sme
— na všetkých križovatkách sveta,
kdekoľvek už sa nachádzame,
pohrúžení do Boha — boli soľou,
kvasom a svetlom. Ponorený v Bohu,
budeš osvecovať, dodávať chuť,
rozmnožovať, prekvasovať. No
nezabudni, že to svetlo sme
nestvorili my; len ho odrážame“^[6]. Ak
Márii predložíme svoje najhlbšie
úmysly, tie, ktoré chcú obrátiť naše
srdcia k Bohu, ona sa prihovorí u
Boha, aby sme ich mohli uskutočniť.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 26.

[2] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 30-X-2007.

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 30-VIII-2016.

[4] František, *Audiencia*, 14-IX-2016.

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 8-VI-2008.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 250.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sobota-po-popolcovej-
strede/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-po-popolcovej-strede/) (26.03.2025)